

A JÓ ÉLET.

GASZTRO, CSÚCSGASZTRO, LUXUS SÍ

Szerkeszti: Fekete Emese

Fotó: Rami Diab, Elisabeth Fransdonk

„ST. MORITZBA AZ EMBER
KOFFERREL, ÉS NEM BŐRÖNDDEL
UTAZIK. LEGALÁBBIS ÉL EGY
ILYEN **SZÁZADFORDULÓS**
ROMANTIKUS KÉP A FEJÜNKBEN
A SVÁJCI SÍPARADICSOMRÓL.”

(Cseke Eszter, S. Takács András, 120. oldal)

**Beszélgettek,
gondolkodtak,
jövőkutattak.
Újranyitottak**

Bagi úr kipróbálta az új
Onyxot. (112. oldal)

**Lesz két
szusitál és egy
lángoló cylinder**

Pál Zsombor megnézte
a pesti belváros friss
attrakcióját. Ilyen a Vibe.
(126. oldal)

A JÓ ÉLET • SÍ

Írta: Cseke Eszter és S. Takács András

Fotók: Grand Hotel des Bains Kempinski

Európa legelőkelőbb hegye

Valószínűleg ez van a legtávolabb a néhai csehszlovákiai sízés élményétől. Tülekedésben (annak hiányában), luxusfokozatban, árazásban és eleganciában. St. Moritz százhatvan éves történelme és 2025-ös valósága.

Az olasz–svájci határ hatalmas hegyei között bújik meg Tirano, az álmos kisváros, ahonnan a Bernina Express indul. Az Alpokban kanyargó vonat az UNESCO Világörökség része, sokak szerint Európa legszebb hegyi vonatútja vár ránk. Talán ezért tűnik egy fokkal elegánsabbnak a reggeli utazóközönség, mint mondjuk egy római vagy milánói vonaton. Egy pályaudvarhoz képest már-már emelkedett a hangulat a panorámaablakos piros szerelvények mellett. Mi is mintha egy fokkal halkabban üvölnénk a gyerekekkel, hogy ne rohangáljanak a peronon, miközben a Bernina Express harmadik vagonjába rámoljuk fel koffereinket.

Mert St. Moritzba az ember kofferrel, és nem bőrönddel utazik. Legalábbis él egy ilyen századfordulós romantikus kép a fejünkben a svájci síparadicsomról, ahol valaha Európa királyi családjai csúszkáltak fából faragott síléceiken, aztán a legnagyobb amerikai filmszillagoknak terítették

le a vörös szőnyeget. A vonaton hamar pofán csap a 2025-ös „valóság”: előttünk is, mögöttünk is szilikonmellű orosz modellek szelfiznek az ablakban két órán át, gyakorlatilag megállás nélkül. Az ablakon túli világ viszont tényleg lenyűgöző. A végeláthatatlan fenyveserdők, a befagyott hegyi tavak és az Alpok egymás mögött tornyosuló hófedte csúcsai azonnal megteremtik a varázslatos téli mesevilágot – mindazt, amiért útra keltünk.

Félúton St. Moritz felé a vonat megáll tíz percre. Az egészen elképesztő panorámában és a verőfényes napsütésben rendíthetetlenül fotózzák egymást az orosz manökenek. Mi lesz itt a sípályán? – sopánkodunk egymásnak. Már Svájcban vagyunk, de a restiben még igazi olasz eszpresszót főznek. A peronon hörpintjük fel, körülbelül kétezer méteren, majd a sínekről félrekotort hóból hógolyókat gyúrunk, de mielőtt belemelegednénk, már robog is tovább a Bernina Express.

Vodkabár és londonerek

Ahogy beérünk St. Moritzba, balra a hatalmas befagyott tó látványa fogad, jobbra a hegyoldalba épült városé, ahonnan őrtoronyként emelkednek ki az emblematikus Art Nouveau szállodák. Magunk mögött hagyjuk a belvárost, mi ugyanis egy még régebbi szállodába tartunk, amit 1864-ben építettek a Mauritius-forrás mellé, amikor St. Moritz még a gyógyvízeiről volt messze földön híres, és a téli hónapokra teljesen kiürült. De 160 évvel ezelőtt beállítottak az első téli vendégek, és azóta nincs megállás.

Az 1882-es műkorcsolya-Európa-bajnokság végleg feltette a várost a téli európai térképre, aztán jött az 1928-as téli olimpia, egy évvel később pedig megnyílt az első svájci síiskola – hol máshol, mint St. Moritzban. Ezzel kezdetét vette a téli üdülés aranykora. Ezt a kort próbálja megidézni a Grand Hotel des Bains Kempinski az év nyolc hónapjában, amikor megnyitja kapuit a vendégek előtt. Ősszel és tavasszal zárva vannak, ahogy a legtöbb szálloda St. Moritzban.

A sípályákon túl

Medence a hóban, bár az igluban, ebéd a hegytetőn – St. Moritz legmenőbb hűtője a Paradiso.

A Kempinski hotellánc története is a 19. század végére nyúlik vissza, így a 160 éves palota kapujában egészen természetesnek hat a filmszerű jelenet, amint a zubonyos londonerek kitarják előttünk a szálloda hatalmas, nehéz üvegajtáját. De arra nem számítunk, hogy egyikük magyarul köszön ránk. A siklósi férfi hosszú évek óta fogadja a Kempinski vendégeit St. Moritzban, mint mondja, van köztük egy-két magyar család is, évről évre visszajárnak.

A szállodába belépve folytatódik a filmjelenet: jobbra egy ultraortodox zsidó pár üldögél a lobbiban, balra egy nagy arab család, a nők kendőjéből ítélve talán Szaúd-Arábiából jöhettek. A recepción előttünk egy indiai vendég csekkel be épp, pár méterrel arrébb pedig a vonatról ismerős Instagram-modellek tűnnek fel két koktél fölött – nincs mit tenni: az oroszok már a bárban vannak. De még milyen bárban! A hotel előtt az egyik vodkamárka támogatásával három iglut építettek, itt a kinti mínusz 17 fokból belépve tényleg meg lehet melegedni, különösen az almás rétes nevű, forraltbor-illatú koktél segítségével.

A Cà d'Oro
a Kempinszkiben

Egyike az ötezer
lakosú
St. Moritz hét
Michelin-csillagos
éttermének.

A 160 ÉVES
PALOTA
KAPUJÁBAN
EGÉSZEN
TERMÉSZE-
TESNEK HAT
A FILMSZERŰ
JELENET.
AMINT A ZUB-
BONYOS
LONDINEREK
KITÁRJÁK
ELŐTTÜNK
A SZÁLLODA
HATALMAS,
NEHÉZ ÜVEG-
AJTAJÁT.

Vodkabár ide, vodkabár oda, az újjazdag orosz St. Moritz-i vendégkör valójában ma már csak egy Instagram-mítosz: a háborús szankciók miatt alig van orosz vendég a városban, ugyanis gyakorlatilag csak azok az oroszok jutnak be Svájcba, akiknek van máshonnan is útlevelük. A legtöbb vendég most Európából és Ázsiából jön, és leginkább repülővel. A tó körül sétálva nem telik el úgy tizenöt perc, hogy ne szállna el fölöttünk egy magánrepülőgép.

A Kempinski londonereinek szabadkozunk, hogy négy napra négy bőrönddel jövünk, csak épp Ázsia felé tartunk, ezért téli és nyári holmit is kellett pakolnunk, de a magyarázkodásra a zubbonyos férfiak csak legyintenek: „Ma önök érkeztek a legkevesebb csomaggal! Az előző családnak huszonnyolc bőröndöt hoztunk fel a lakosztályba!” És nem viccelnek. A Grand Hotel des Bains Kempinski külön szárnyat szentel a több hálósobás rezidenciáknak, ahol éjszakánként 5–10 ezer euróért szállásolják el a nagyobb családokat.

Mi is egy ilyen lélegzetelállító, három hálósobás lakosztályban kötünk ki a Kempinski vendégeiként, két terasszal, gyümölcstállaal, Veuve Clicquot pezsgővel és megszámlálhatatlan makaronnal. Csak épp egy párologtató hiányzik, derül ki hajnali három körül, amikor majd meg-

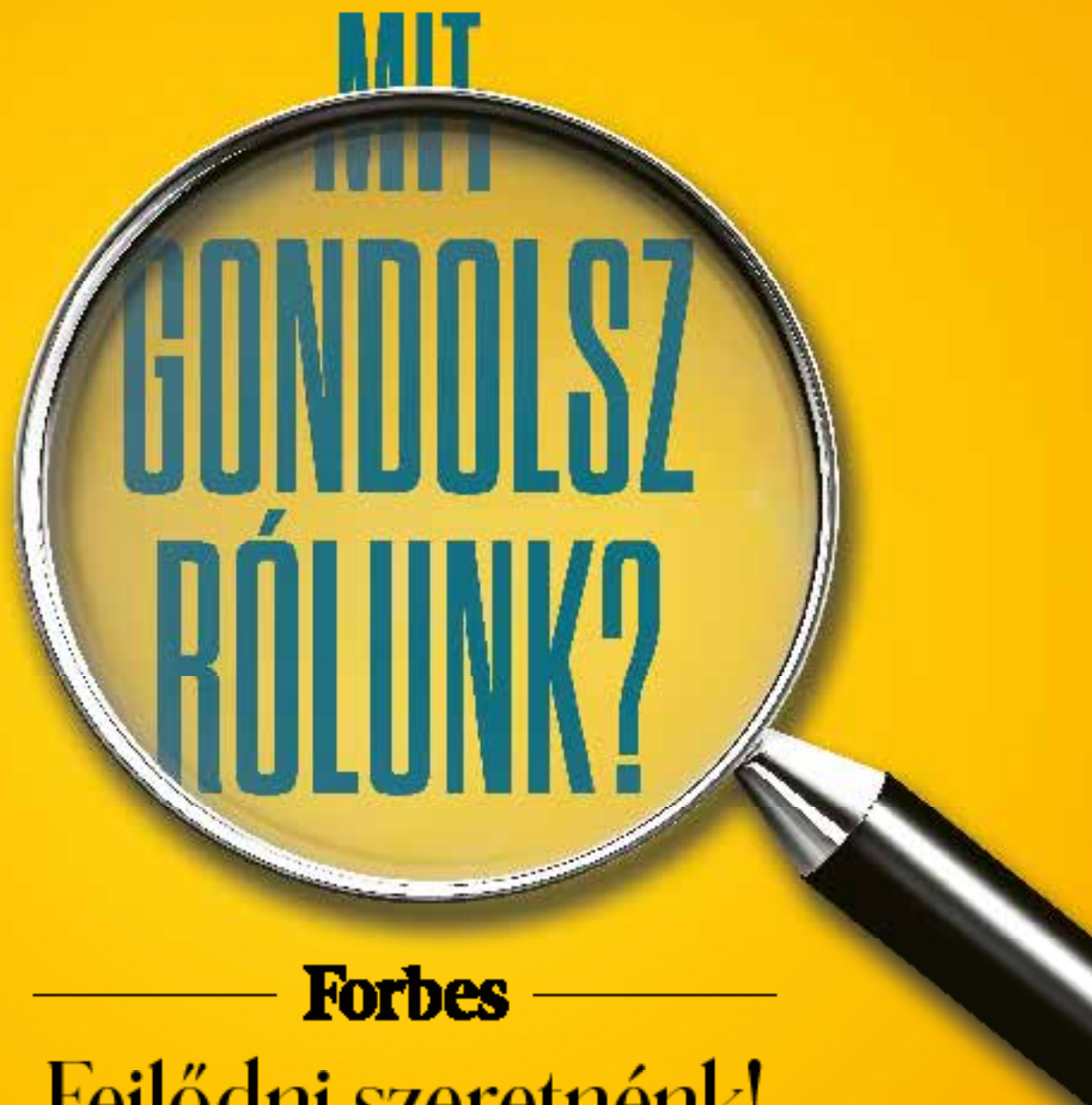
fulladunk a híresen száraz St. Moritz-i levegőtől. A hotelt nem lepi meg a köhögőroham, azonnal beüzemelnek három párasító gépet, és mint kiderül, van olyan szálloda is a városban, amelyik már nem is ad ki szobát enélkül. Ez valahogy az Instagram-sztorikból kimarad, de a negyedik nap végére olyan száraz a bőrünk, mintha a sivatagi showból léptünk volna elő. Pedig csak Európa legelőkelőbb síparadicsomába merészkedtünk el.

Ötesillagos sikölcsönzés

Reggel az étteremben magyaros tojásrántottát kapunk egy kedves magyar szakácstól, aki nek ez a harmadik szezonja itt. Egy temesvári román pincér magyarul kíván jó étvágyat, és a szlovák éttermemenedzser asszisztens is megvillantja csekély, de annál bájosabb magyar tudását, amikor épp az émelyítően isteni vanília tejberizst próbáljuk meg beénekelni a gyerekek szájába. Svájciak alig dolgoznak a hotelben, leginkább olaszok és portugálok, illetve a már említett közép- és kelet-európaiak. Talán még a zongorista is olasz, aki már reggel 8-tól kíséri a reggeliző, újságot lapozgató vendégek emésztését a bálteremben, mielőtt a sífelvonók felé vennék az irányt.

„Februárban szerveztünk egy napot, amikor felhívtuk a leghűségesebb előfizetőinket. Nagyon hasznos és szórakoztató élmény volt. Arra kérünk most, segítsd a munkánkat azzal, hogy visszajelzést adsz: mi az, amit csinálhatnánk jobban, vagy mi az, amiből jöhet még?”

Zsilborás Gergő, főszerkesztő

Forbes

Fejlődni szeretnénk!

Töltsd ki online kérdőívünket, és a jutalom sem marad el!
3 szerencsés kitöltő a Forbes ajánlásával kiadott könyveket (Az a szabály, hogy nincs szabály + Tényleg zöld? + Szorongó agy), 3 további szerencsés MesterAkadémia éves bérletet, további 3 kitöltő páros belépőjegyet kap ajándékba a májusi Forbes Flow eseményre.

124

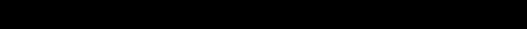
A JÓ ÉLET

Cseke Eszter és S. Takács András a Kempinski vendégei voltak. Egy superior szoba két főnek reggelivel 1400 eurótól érhető el márciusban.

A síelés egyetlen igazán kellemetlen része a síkölcsönzéssel járó bumli, különösen kisgyerekekkel. Órák mennek el vele, miközben egyre nyűgösebb a gyerek, frusztráltabb a szülő és idegesítőbb a jóképű olasz síkölcsönzős csávó. Közben megállíthatatlanul telnek a síbérlet első értékes órái, és mire sorra kerülsz, és megvan a megfelelő felszerelés az egész családnak, a gyerekek újra megéheznek, így a hóesésben visszacipeled a felszerelést a szállásra, majd mire megebédelték, a snowboardosok már letolták a friss havat a pályáról, kicsúsznak a lécek, és az orrod előtt bezáró felvonó előtt arra gondolsz, hogy biztosan megéri-e ez az egész. Nos, itt mindez másképp van!

Zokniban és papucsban slattyogunk le a szobából a hotel földszintjén található síkölcsönzőbe. Öt perc harminc másodperc alatt rajtunk van életünk legkényelmesebb és legprofibb síbakan-csa, vállunkon a léc, és már gördül is a bejárat elé

a Mercedes kisbusz, hogy elfuvarozzon minket a két percre levő felvonóhoz. A kölcsönző munkatársa még felajánlja, hogy holnap felviszik előre a felszerelést, és a felvonó tetején várnak ránk. De nem élünk az ajánlattal, így sem jutunk szóhoz. A számla kézhez vételekor sem: a síkölcsönzés pont kétszer annyiba kerül, mint Ausztriában, Olaszországban vagy Franciaországban. És mint kiderül, dinamikus árazás van, tehát a csúcsszezonban még drágább lenne. Hasonló a helyzet a síbérlet árával is. És valószínűleg a legnagyobb luxus is az árakból következik: úgy síelünk Európa egyik leggyönyörűbb pályarendszerén, hogy néha egész pályákon csúszunk le anélkül, hogy egy árva lelket látnánk.

A legtrendibb hüttékbe bezzeg csak foglalással lehet bejutni. Az első számú, a Paradiso tényleg úgy van berendezve, mint egy luxus lodge Patagóniában, és a kilátás is felejthetetlen, biztosan ezért gondolják úgy, hogy a gyerek bolognai spagettiéért elkérhetnek 38 svájci frankot. De a sokkterápia nem ér véget: az egész napi síelés után Kempinskiék rábeszélnek a Cryo Saunára, ahol mínusz 110 Celsiusra hűtik a jégszaunát két egész percre, hogy a gyulladáscsökkentő hatásnak hála a drága vendégnek másnap kevésbé legyen izomláza. És működik. A szaunavilág pedig megint csak egyedülálló: a szénaszaunában például négy-öt teljesen elszeparált rész van, a vendégek nem is látják egymást, és külön homokóra méri az elfolyó időt, mielőtt belevetnénk magunkat a hóba a szauna melletti kis belső kertben.

Utolsó esténken lovasszekéren kerüljük meg a nagy tavat az erdőn át, közben feljön mögöttünk a telihold. Akár romantikus is lehetne a hatalmas lovaspokrócba burkolózva, de már egy órája utazunk mínusz 17 fokban, úgyhogy mire viszszaérünk a hotelhez, már az egész család vacog. Amikor végre mindenki nyugovóra tér, a teraszunkról bámuljuk a hófedte hegyeket a holdfényben, egy bögre gőzölgő meleg teával, egy minden tekintetben egyedülálló síszünet lezárásaképp. St. Moritz 160 éve a téli sportok fellegvára, és bizonyára az is marad, túlélve az európai arisztokráciát, a hollywoodi filmsztárokat, az orosz oligarchákat és még ezt a magyar útibeszámolót is.

CROWN PLAZA
SINGAPORE

YOUR RUNWAY RETREAT AT THE
WORLD'S BEST AIRPORT HOTEL

Enjoy a seamless stay at Crowne Plaza
Changi Airport in Singapore, voted the
World's Best Airport Hotel for nine
consecutive years. Delight in
authentic Italian cuisine at
Allora Ristorante & Bar and
exceptional hospitality.

BOOK NOW